

Jeg vil gerne starte med at sige tak for, at I har valgt at give Ordkraft-prisen til mig – men også for, at I har valgt at give den til en forfatter, der skriver ungdomslitteratur. Det er historisk set ikke en genre, der plejer at ligge så meget prestige eller opmærksomhed i, så det er i sig selv en stor anerkendelse.

Jeg tror, at noget af det, der giver de største ar på sjælen, det er, hvis man vokser op med en følelse af, at man er forkert. At man ikke passer ind. At man ikke har værdi. At det sted, man vokser op, aldrig er repræsenteret, og som man derfor faktisk kan få en fornemmelse af slet ikke findes.

Jeg tror, det er så afgørende, at man gennem livet – men måske særligt i de unge og transformerende år – føler sig set, og føler sig anerkendt præcis for den, man er, og for det man vil. At der er nogen, også i kulturen, der spejler ens liv, der hvor det foregår, og som måske mellem linjerne siger, at man er okay.

I alt, hvad jeg har skrevet, er det præcis det, der har været mit største mål. At vise især unge læsere nogle eksempler på ungdomsliv, sådan som livet også kan være – uden moralsk løftede pegefingre, og uden at lægge fingre imellem. At vise dem, at de er set, og frem for alt, netop, at de er okay. At det er okay at være pige, for eksempel, og samtidig have både en ambitionsmæssig og en seksuel appetit på livet. At det er okay både at have hjemve og udlængsel – nogle gange på samme tid. At ingen er alene om at vokse op i et udkantsområde eller i en social skyggeside. At man gerne må have store følelser. Også selv om man er nordjyde.

Jeg er selv født og opvokset i Nordjylland, og det er jo altså bare ikke et sted, der er kendt for at levne plads til de helt store armbevægelser eller for at bruge hele følelsesregistret. Der er rigtig meget heroppe, der kan beskrives med begrebet "gånnåk" – faktisk alt lige fra fodboldsejre på 47-0 til bryllupsnætter til halvsløje rullekebab'er. Hvis jeg som ung kom til at fælde en tåre eller lige blev bare en lille smule euforisk, var reaktionen næsten også altid noget i stil med: "Såå, armene ind i vognen" "Is på, sømand" eller "Hva' er du da for en følebanan, jeg troede du var Nordjyde?"

Der var derfor heller ikke *ret* mange, der brød ud i hverken glædestårer eller taktfast jubel, når jeg en sjælden gang turde pippe noget med, at jeg måske, hvis det var, godt kunne tænke mig at blive noget med for eksempel sådan en der skrev sådan nogle bøger eller sådan noget?

Men så var der heldigvis alligevel dem, der gjorde, og dem vil jeg gerne sige tak til. Tak til min familie; særligt min mor og min far og min bror, fordi I altid har bakket mig op. Tak til min dansklærer både i folkeskolen og i gymnasiet, fordi I opfordrede mig til at skrive, og nok som de eneste på hele lærerværelset troede på, at jeg overhovedet duede til noget som helst. Derudover vil jeg gerne sige tak til min kæreste, for godt at gide at høre på alle mine idéer, og for aldrig nogensinde at have bedt mig om at skrue ned for mig selv. Tak til de forfattere, som har gidet at skrive bøger sammen med mig. Tak til hver og en af mine læsere, og ikke mindst tusind, tusind tak til Ordkraft, fordi I har besluttet, at det er mig, der skal have den her pris. Det er så store kulturpersonligheders fodspor, jeg træder op i med den her i hånden, og det betyder så uendelig meget, at jeg får den af netop det bagland, jeg selv er rundet af. Jeg lover, at jeg vil gøre mit allerbedste for også fremover at gøre mig fortjent til at have fået den. Tak!